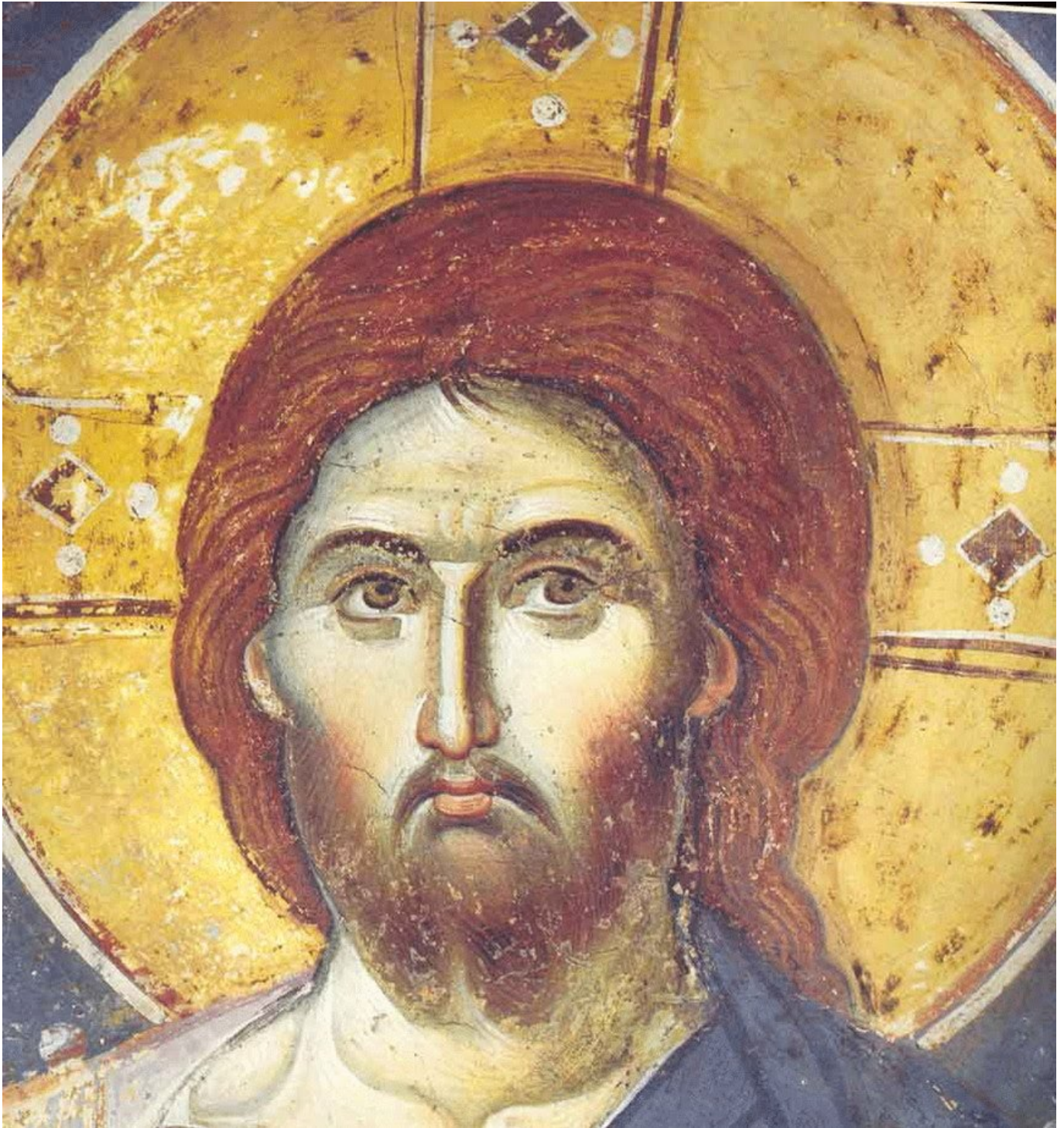

26 Οκτωβρίου 2013

Είναι πάντα κοντά μας ο Θεός !

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πόσες φορές! Πόσες φορές τα μαύρα σύννεφα της λύπης σκοτεινιάζουν τον ορίζοντα της ψυχής μας! Πόσες φορές το πρόσωπο σκυθρωπάζει και τα δάκρυα του πόνου καυτά κυλούν από τα μάτια μας!

Πάλι δύσκολα τα πράγματα. Πάλι στενά όλα. Τίποτε δεν πάει καλά. Δεν μας

βοηθούν οι δικοί μας. Μας ξέχασε και ο Θεός! Και καλά κάνει. Τέτοιοι που είμαστε, τέτοια μας πρέπει...

Είμαστε αδύνατοι οι άνθρωποι και όταν παρουσιασθεί κάποια δοκιμασία, τέτοιες μαύρες σκέψεις αρχίζουν να βασανίζουν το νου και να ταλαιπωρούν την ψυχή μας. Εύκολα τα χάνουμε τότε και απογοητευόμαστε. Είναι και ο ανυποχώρητος εχθρός μας, ο διάβολος, που πάντοτε εκμεταλλεύεται τέτοιες περιστάσεις και ρίχνει τα βέλη του τα “πεπυρωμένα”, παρουσιάζει τα πράγματα πολύ χειρότερα απ’ ότι είναι, απελπίζει την ψυχή και ζαλίζει το νου με την ιδέα ότι ο Θεός μας ξέχασε, δεν υπάρχει Θεός για μας.

Μήπως όμως πολλές φορές παθαίνουμε ό,τι και οι δύο μαθητές του Κυρίου, που το απόγευμα της ημέρας της Αναστάσεως οδοιπορούσαν από τα Ιεροσόλυμα προς ένα χωριό, σε απόσταση περίπου δύο ωρών, με το όνομα Εμμαούς; (βλ. Λουκ. κδ’ 13-35).

Είχαν ζήσει όλα τα γεγονότα που συγκλόνισαν τα Ιεροσόλυμα εκείνες τις ημέρες, τις δίκες του Κυρίου ενώπιον των αρχιερέων και του Πιλάτου, τα φρικτά παθήματα, τη σταύρωση και την ταφή του. Κάποιες παράξενες ειδήσεις που άρχισαν να κυκλοφορούν τελευταία, ότι ο Χριστός ζει, δεν τις υπολόγισαν πολύ, δεν μπορούσαν να πιστέψουν ότι ήταν αληθινές. Ήταν απογοητευμένοι από την έκβαση των γεγονότων, είχαν χάσει τις ελπίδες τους και οι ψυχές τους είχαν βυθισθεί σε πέλαγος θλίψεως.

Και τότε “ο Ιησούς εγγίσας συνεπορεύετο αυτοίς”. Τους πλησίασε και άρχισε να βαδίζει στο δρόμο μαζί τους. Τι συμβαίνει; Τι συζητάτε μεταξύ σας “και εστέ σκυθρωποί;” Γιατί αυτή η κατήφεια και η απελπισία στα πρόσωπα σας; Και εκείνοι άρχισαν να εξηγούν, να διηγούνται όσα συνέβησαν εκείνες τις ημέρες στα Ιεροσόλυμα, που κατατάραξαν τις ψυχές τους.

Ήταν σκυθρωποί διότι έχασαν τον Διδάσκαλο. Και Εκείνος ήταν ανάμεσα τους!

Μιλούσαν με πόνο για την απουσία του σ’ Αυτόν που ήταν παρών εκεί μπροστά τους.

Έκλαιγαν για τον θάνατο Εκείνου που συνέτριψε τον θάνατο αναστάς εκ νεκρών.

Πόσο θα θέλαμε να ήμαστε εκεί κοντά τους κάπου και να τους φωνάζαμε δυνατά να ξυπνήσουν: Άγιοι άνθρωποι του Θεού, μαθητές του Κυρίου, ανοίξτε τα μάτια σας να δείτε, ότι Αυτός που θάψατε νεκρό, είναι μπροστά σας ζωντανός, Αυτός που θεωρείτε απόντα είναι παρών ανάμεσα μας. Δεν σας ξέχασε, δεν σας αφήνει μόνους σας να σβήνετε στον πόνο. Είναι κοντά σας και σας μιλά. Γι’ αυτό και αισθάνεστε να παρηγορείται η καρδιά σας. Γι’ αυτό νιώθετε να υποχωρεί ο πόνος σας, να φεύγουν τα σύννεφα απ’ την ψυχή σας και ένας ήλιος λάμπει τώρα καθαρός και ολοφώτεινος μπροστά σας και βάλσαμο παρηγοριάς ρίχνει στο βάθος της καρδιάς σας.

Ασφαλώς οι δύο μαθητές του Κυρίου, όταν θα έφερναν στη μνήμη τους αργότερα

το γεγονός, θα απορούσαν με τον εαυτό τους: Πως δεν Τον καταλάβαμε τότε; Γιατί να δυσκολευθούμε να Τον αναγνωρίσουμε, αφού “η καρδιά ημών καιομένη ην εν ημίν”, καθώς μας μιλούσε στο δρόμο και ένιωθε στα βάθη της η ψυχή μας ότι δεν ήταν ένας απλός συνοδοιπόρος Εκείνος, ότι δεν μπορούσε να ήταν άλλος παρά ο αναστημένος Χριστός;

Πόσες φορές παθαίνουμε τα ίδια και μείς! Μας ξέχασε ο Θεός, λέμε, ενώ ο Θεός είναι δίπλα μας! Όχι βέβαια για να παρακολουθεί αδιάφορος τη δυσκολία μας. Είναι δίπλα μας και μας φροντίζει, μας μιλά, μας ενισχύει και παρηγορεί και δίνει δύναμη ν’ αντέχουμε στη δυσκολία, στη θλίψη που μας ταλαιπωρεί.

Είναι δίπλα μας, αλλά δεν “διηνοιχθησαν” ακόμη οι οφθαλμοί μας. Δεν βλέπουμε συνεπώς καθαρά την πραγματικότητα. Η ομίχλη της δυσπιστίας μειώνει την ορατότητα, θολώνει τους ορίζοντες και πνίγει τις ελπίδες της ψυχής μας. Δεν βλέπουμε τότε ούτε τον Θεό που στοργικά παρακολουθεί και δυναμικά επεμβαίνει, ούτε τον διάβολο που πάντοτε πολεμεί και με πανουργία παρεμβαίνει.

Όταν όμως ανοίξουν τα μάτια μας, όταν το φως της πίστεως φωτίζει τους δρόμους μας, βλέπουμε τον Θεό κοντά μας και τότε που Εκείνος γίνεται “άφαντος” για τους σωματικούς μας οφθαλμούς.

Αυτό συνέβη με τους δύο μαθητές του Κυρίου που πορεύονταν στην κώμη Εμμαούς. Όταν στο τραπέζι τους ο Κύριος ευλόγησε τον άρτο, τον έκοψε και τον προσέφερε, άνοιξαν τα μάτια τους “και επέγνωσαν αυτόν”. Τον αναγνώρισαν. Αυτός όμως την ώρα εκείνη “άφαντος εγένετο άπ’ αυτών”. Χάθηκε από μπροστά τους. Αλλά η αιφνίδια αυτή εξαφάνιση δεν τους απογοήτευσε. Έτρεξαν αμέσως στα Ιεροσόλυμα να πουν στους άλλους μαθητές ότι ο Κύριος ζει, ότι ανέστη εκ νεκρών και Τον είδαν με τα μάτια τους και Τον άκουσαν και μίλησαν μαζί του.

Και μείς κάποτε τον είδαμε τον Θεό. Αισθανθήκαμε την παρουσία του κοντά μας, την παντοδύναμη προστασία και τη θαυμαστή πρόνοια και επέμβαση του στη ζωή μας. Αν κατόπιν τα πράγματα δυσκόλεψαν, δεν σημαίνει αυτό ότι ο Θεός μας ξέχασε και έπαυσε πια να υπάρχει για μας.

Δεν είναι νεκρός ο Θεός μας, αδελφέ. Είναι Θεός ζωντανός, αληθινός, αθάνατος. Που πάντοτε, είτε το καταλαβαίνουμε είτε όχι, βρίσκεται κοντά μας, έτοιμος να βοηθήσει, να ενισχύσει, να στηρίξει την ταλαιπωρημένη μας ψυχή.

Γι’ αυτό ποτέ μην κουραστείς από τον κόπο και τις δυσκολίες της ζωής. Ποτέ μην αφήσεις την ψυχή σου ν’ απελπισθεί και να λυγίσει κάτω από το βάρος των θλίψεων.

Ποτέ μην πεις: με ξέχασε ο Θεός.

Δεν μπορεί ποτέ να μας ξεχάσει ο Θεός. Είναι πάντα κοντά μας ο Θεός. Γιατί είναι Θεός αγάπης, πατέρας στοργικός.

(περιοδικό “Ο ΣΩΤΗΡ”, 1 Οκτωβρίου 2008)

Πηγή: http://ayioi-pantes.blogspot.gr/2010/07/blog-post_05.html